

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 233.223 van 11 december 2015
in de zaak A. 213.125/XIV-35.821**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Sylvie Micholt
 kantoor houdend te 8000 Brugge
 Maria van Bourgondiëlaan 7B
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1000 Brussel
Koning Albert II-laan 26A
alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 18 juli 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 126.145 van 24 juni 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.732 van 12 augustus 2014.

Verzoekster heeft een toelichtende memorie ingediend.

Eersteauditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 september 2015.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Françoise Jacobs, die *loco*advocaat Sylvie Micholt verschijnt voor verzoekster, is gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoekster komt op 26 augustus 2013 België binnen en vraagt dezelfde dag asiel aan. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 15 januari 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 10 februari 2014 tekent verzoekster tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 24 juni 2014 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoekster werpt in een eerste middel, dat zij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (hierna: het EVRM), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het vluchtelingenverdrag), van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 39/2, 39/65, 39/76, § 2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet), en van “de rechten van verdediging”. Verzoekster beroept zich tevens op een “overschrijding van bevoegdheid”.

In een eerste onderdeel betreffende de “bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen” wijst verzoekster op artikel 39/2, § 1, van de vreemdelingenwet, waaruit zij afleidt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet over een eigen onderzoeksbevoegdheid beschikt doch zich enkel kan baseren op de elementen die in het dossier aanwezig zijn. Verzoekster acht de aangehaalde bepalingen geschonden omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “eigenhandig” stelt dat er geen redenen zijn om er van uit te gaan dat Tibetanen louter omwille van hun Tibetaanse etnie en boeddhistisch geloof worden vervolgd door de Chinese autoriteiten en te dezen zelf en ambtshalve stukken gaat

opzoeken en onderzoeken om op basis daarvan vast te stellen dat zij niet uit China is vertrokken omwille van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De passage in het bestreden arrest waarin wordt gesteld dat geen informatie voorligt waaruit kan worden aangenomen dat alle Tibetanen uit China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming, is volgens verzoekster minstens een impliciete erkenning van het feit dat het onderzoek van de commissaris-generaal niet voldoende was. Niet alleen bezondigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich aan machtsoverschrijding, volgens verzoekster gaat de Raad ook uit van verkeerde gegevens waar hij stelt dat zij China zou zijn ontvlucht “omdat haar economische verwachtingen niet gerealiseerd werden”. Dit is geenszins in overeenstemming met de gegevens die blijken uit verzoeksters gehoorverslag waaruit duidelijk blijkt dat zij en haar gezin tijdens hun verblijf in China diverse problemen hebben gekend. Verzoekster besluit dat de motivering van het bestreden arrest volledig ingaat tegen wat zich in het administratief dossier bevindt zodat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

In een tweede onderdeel betreffende de “gegevens in het administratief dossier en het inleidend verzoekschrift van de verzoekende partij” voert verzoekster aan dat geenszins uit het administratief dossier kan worden afgeleid dat niet elke Tibetaan ten opzichte van China een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet koestert. Verzoekster wijst op het administratief dossier, het inleidende verzoekschrift en de talrijke objectieve informatie die werd gevoegd waaruit blijkt dat elke Tibetaan in China blootgesteld wordt aan vervolging, zodat er zeer zeker een risico is bij terugkeer. Ook door de verwerende partij werd een document gevoegd hetwelk de vrees van Tibetanen bij een terugkeer naar China vaststelt, met name de COI Focus: “China - De vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China” van 25 maart 2014. De motivering van het bestreden arrest gaat volgens verzoekster dan ook volledig in tegen het administratief dossier.

In een derde onderdeel betreffende de “schending van de rechten van verdediging” merkt verzoekster op dat zij geenszins de kans heeft gekregen haar recht van verdediging uit te oefenen nu de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ambtshalve heeft opgeworpen dat haar vrees dient te worden beoordeeld ten aanzien van het herkomstland China en zij geen elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging. Verzoekster werd daarover op geen enkel moment ondervraagd, noch beschikte zij over een mogelijkheid tot verweer.

Beoordeling

5. Verzoekster voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag doch zonder uiteen te zetten op welke wijze het bestreden arrest deze bepalingen schendt.

Het eerste middel is in die mate niet-ontvankelijk.

6. Zoals verzoekster terecht stelt, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen onderzoeksbevoegdheid maar dient hij zich in zijn beoordeling te steunen op de gegevens vervat in het rechtsplegingsdossier en door de partijen aangevoerd. In tegenstelling tot wat verzoekster in het eerste middelonderdeel aanvoert, steunt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vaststellingen dat “noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift” informatie aanbrengt waaruit zou blijken dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming en dat “geenszins wordt aangetoond dat elke Tibetaan louter omwille van zijn Tibetaanse etnie en boeddhistische geloof vervolgd wordt of zal worden door de Chinese autoriteiten” wel uitdrukkelijk op het hem voorgelegde rechtsplegingsdossier. De beoordeling, in toepassing van artikel 39, § 1, 2°, van de vreemdelingenwet, of er al dan niet essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de aanvankelijk bestreden beslissing behoort tot diens soevereine appreciatie-

bevoegdheid. Het komt niet aan de Raad van State als administratieve cassatierechter toe om die beoordeling opnieuw te doen.

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat verzoekster louter omwille van economische redenen naar China is vertrokken en terugkeerde naar India omdat haar economische verwachtingen niet gerealiseerd werden, baseert hij zich, zoals uit het bestreden arrest duidelijk blijkt, op de eigen verklaringen van verzoekster. Bovendien gaat verzoekster voorbij aan het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erkent dat niet alleen economische motieven aan de grondslag lagen maar ook dat “de algemene situatie beklemmend was”. Het komt niet aan de Raad van State als administratieve cassatierechter toe om de feitelijke beoordeling in het bestreden arrest dat uit die elementen geen vluchtelingenrechtelijke vrees kan worden afgeleid, opnieuw te doen.

Het eerste middelonderdeel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, ongegrond.

7. In het tweede middelonderdeel betoogt verzoekster dat uit de informatie vervat in het rechtsplegingsdossier wel zou blijken dat elke Tibetaan wordt blootgesteld aan vervolging in China. Daarmee raakt verzoekster niet alleen aan de grond van de zaak, terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden, maar gaat zij ook voorbij aan de omstandig gemotiveerde vaststelling in het bestreden arrest dat zij naar India kan terugkeren.

Het tweede middelonderdeel kan in die mate, en voor zover ontvankelijk, niet tot de cassatie van het bestreden arrest leiden.

8. In een derde middelonderdeel voert verzoekster aan dat zij zich niet heeft kunnen verdedigen nu de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf een onderzoek heeft gevoerd naar het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging ten opzichte van China. Het recht van verdediging houdt evenwel niet

in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooraf de motieven dient mee te delen waarop zijn arrest zal zijn gesteund. Zoals bij de behandeling van het eerste onderdeel is gebleken, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich voor zijn beoordeling van verzoeksters vrees ten aanzien van China gebaseerd op de feitelijke elementen vervat in het hem voorgelegde rechtsplegingsdossier. Bovendien was verzoeksters asielaanvraag niet gesteund op haar voorgehouden vrees in het geval van een eventuele terugkeer naar China zodat zij meermaals de kans heeft gehad om alle relevante elementen die die vrees zouden kunnen staven aan te brengen. Verzoekster maakt dan ook geen schending van het recht van verdediging aannemelijk.

Het derde middelonderdeel is in die mate ongegrond.

9. Het eerste middel kan niet tot cassatie leiden.

Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

10. In een tweede middel, dat zij in de toelichtende memorie herhaalt, werpt verzoekster de schending op van de artikelen 3 en 6 van het EVRM, van artikel 3 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984, bekrachtigd bij wet van 9 juni 1999, van de artikelen 1 en 33 (1) van het vluchtelingenverdrag, van artikel 47 van het Handvest van de Europese Unie, van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 39/65, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 4 *juncto* artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 'tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen' (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van het non-refoulementbeginsel.

In een eerste onderdeel betreffende de “gebrekkige en tegenstrijdige motivering” ontwaart verzoekster een tegenstrijdige motivering waar in punt 2.7 van het bestreden arrest wordt gesteld dat artikel 48/5, § 4, van de vreemdelingenwet te dezen geen toepassing vindt en de vrees dient te worden beoordeeld ten opzichte van China, terwijl in punt 2.8 dan weer wordt gesteld dat verzoekster kan terugkeren naar India nu zij niet kan overtuigen dat zij India verliet omwille van een nood aan bescherming.

In een tweede onderdeel betreffende de “mogelijkheid tot terugkeer naar India” wenst verzoekster aan te tonen dat zij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar India. Volgens verzoekster is er, in tegenstelling tot wat in het bestreden arrest wordt gesteld, geen sprake van een permanente bescherming van Tibetanen in India, is de mogelijkheid tot terugkeer naar India precair te noemen en dienen de Tibetanen er in precare omstandigheden te leven. Bovendien stelt verzoekster dat de rechter in vreemdelingenzaken heeft nagelaten na te gaan of er in India wettelijke garanties tegen refoulement bestaan en dat hij zich baseert op informatie van de Indiase overheid zelf en van de Tibetaanse overheid in ballingschap, die bezwaarlijk als objectief kan worden beschouwd.

Beoordeling

11. In het bestreden arrest stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de eerste plaats vast dat verzoeksters vrees dient te worden beoordeeld ten opzichte van China, het land waarvan zij de nationaliteit bezit, en dat zij niet uit China is vertrokken omwille van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Daaruit leidt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op wettige wijze af dat India niet dient te worden beschouwd als het eerste land van asiel en dat artikel 48/5, § 4, van de vreemdelingenwet niet aan de orde is. Vervolgens stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “volledigheidshalve” op omstandig gemotiveerde wijze vast dat verzoekster ook naar India kan terugkeren, bij haar

familie. De uitsluiting van India als “eerste land van asiel” is te dezen niet strijdig met de vaststelling dat verzoekster over een verblijfsrecht in India beschikt.

Het eerste middelonderdeel is ongegrond.

12. Verzoeksters kritiek in het tweede middelonderdeel is gericht tegen de overweging in het bestreden arrest dat zij naar India kan terugkeren indien zij niet naar China wenst terug te keren. Die overweging werd, zoals uit de bewoordingen van het bestreden arrest duidelijk blijkt, slechts “volledigheids-halve” opgenomen zodat ze een overtollig motief vormt. Verzoeksters kritiek is dan ook gericht tegen een motief dat de strekking van het bestreden arrest niet kan hebben beïnvloed en waarvan de eventuele onwettigheid niet tot de cassatie van het bestreden arrest kan leiden.

Het tweede middelonderdeel is niet-ontvankelijk.

13. Het tweede middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van elf december tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
met bijstand van	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques